

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania G.G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Krakowie
o ustalenie właściwego prawodawstwa w zakresie ubezpieczenia społecznego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 28 maja 2025 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 31 stycznia 2024 r., sygn. akt III AUa 136/20,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od G.G. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych Oddziału w Krakowie kwotę 240,00 (dwieście
czterdzieści) złotych, wraz z odsetkami, o których mowa w art. 98
§ 1¹ k.p.c. - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

DS

UZASADNIENIE

Decyzją z 8 stycznia 2019 r. (nr: [...]/2019), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie, na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.), w związku z art. 38, art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 13 pkt 4 ww. ustawy oraz art. 11 ust. 3 lit. a Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr

883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 166/1 z 30 kwietnia 2004 r.) i art. 3 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącym wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 (Dz. Urz. UE L 284/1 z 30 października 2009 r.) ustalił, że w stosunku do G.G., w okresie od 1 sierpnia 2013 r. do 28 lutego 2015 r. ma zastosowanie polskie ustawodawstwo, w zakresie ubezpieczeń społecznych. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że w związku z wnioskiem odwołującej z 24 września 2013 r., o ustalenie właściwego ustawodawstwa z tytułu zatrudnienia w firmie U., przy jednoczesnym prowadzeniu działalności gospodarczej w Polsce, zostało ustalone dla odwołującej ustawodawstwo litewskie, w okresie od 1 sierpnia 2013 r. do 31 lipca 2014 r., o czym odwołująca i instytucja litewska zostali poinformowani pismem z 23 października 2013 r. Instytucja litewska w piśmie z 20 listopada 2013 r. wniosła sprzeciw od tak ustalonego ustawodawstwa, powołując się na marginalny charakter pracy w firmie U. w stosunku do aktywności, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej na terenie Polski. W świetle powyższego, pismem z 16 grudnia 2013 r. zostało dla odwołującej ustalone polskie ustawodawstwo, w zakresie ubezpieczeń społecznych. O powyższym poinformowano instytucję litewską, która podtrzymała swoje stanowisko. Odwołująca 22 stycznia 2015 r. wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy, w związku z zatrudnieniem na terenie Litwy w firmie U1., w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 stycznia 2014 r. Po przeprowadzonym postępowaniu wyjaśniającym, z uwzględnieniem stanowiska instytucji litewskiej, odwołująca została ponownie poinformowana o podleganiu ustawodawstwu polskiemu, w okresie od 1 sierpnia 2013 r. do 28 lutego 2015 r. O powyższym poinformowano również instytucję litewską, która nie wniosła sprzeciwu.

Nadto, instytucja litewska pismem z 26 stycznia 2016 r. poinformowała organ rentowy, że Państwowa Inspekcja Pracy Republiki Litewskiej przeprowadziła kontrolę działalności firm, m.in.: U. oraz U1. na terenie Litwy, która wykazała, że firmy te nie prowadziły na Litwie żadnej działalności, a zatrudnieni w ww. firmie obywatele Rzeczypospolitej Polskiej nigdy faktycznie nie pracowali na terytorium Litwy. Zgłoszenie ich zatrudnienia jest fikcyjne. Jednocześnie instytucja ta wskazała, że wobec pracowników tych firm, w okresie obowiązywania umów o pracę

stosować należy polskie ustawodawstwo. Ponieważ stanowisko instytucji litewskiej nie uległo zmianie organ rentowy uznał, że jedynym rozważanym tytułem do ubezpieczeń jest wykonywana przez odwołującą w Polsce działalność gospodarcza. Zatem w okresie od 1 sierpnia 2013 r. do 28 lutego 2015 r. odwołująca w związku z wydaną przez organ rentowy decyzją podlega ustawodawstwu polskiemu, w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 6 listopada 2019 r. (sygn. akt VII U 917/19), wydanym w sprawie G.G., przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie, o ustalenie właściwego prawodawstwa, w zakresie ubezpieczenia społecznego:

1. oddalił odwołanie;
2. zasądził od G.G., na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie kwotę 180 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na skutek apelacji odwołującej, Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 31 stycznia 2024 r. (sygn. akt III AUa 136/20):

1. oddalił apelację;
2. zasądził od G.G., na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Krakowie kwotę 240 zł, tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego wywiodła odwołująca, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie w całości, zarzucając naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 5 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego art. 6 k.p.a. oraz art. 7 k.p.a. w związku z art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez:

1. przyjęcie przez Sąd, że norma prawna wywiedziona z tego przepisu nie obliguje organu ubezpieczeniowego miejsca zamieszkania ubezpieczonego do kontestowania stanowiska instytucji ubezpieczeniowej miejsca wykonywania pracy, w przypadku, gdy ustalenia własne organu, co do okoliczności faktycznych,

czynione w reżimie Kodeksu postępowania administracyjnego powodują, iż pojawiają się obiektywne wątpliwości, co do ważności dokumentu lub dokładności przedstawienia okoliczności, na których opierają się informacje zawarte w tym dokumencie, poprzez domaganie się ich wyjaśnienia, a nawet wycofania takiego stanowiska, a zatem przyjęcie że organ może „uzgodnić” ustalenia odbiegające od stanu faktycznego jedynie dlatego, iż tak twierdzi organ innego państwa członkowskiego;

2. bezkrytyczne oparcie się na piśmie instytucji litewskiej z 20 listopada 2013 r. (nr (7.2) S.2-38277), piśmie instytucji litewskiej z 9 października 2015 r. (nr (7.2) 34999) oraz informacji z 26 stycznia 2016 r. litewskiej instytucji ubezpieczeniowej, bez weryfikacji wyników kontroli, na których instytucja litewska opiera swoje stanowisko, podczas gdy, w postępowaniu sądowym wszelkie dokumenty, także pochodzące od instytucji państw obcych powinny być oceniane pod kątem wiarygodności zawartych w nich informacji, a to czy powstały wątpliwości, o których mowa w art. 5 rozporządzenia winno być oceniane obiektywnie, a w razie obiektywnego wystąpienia winny zostać dopuszczone i przeprowadzone dowody zmierzające do wyjaśnienia wszystkich okoliczności spornych i wątpliwości, zaś treść ww. stanowisk strony litewskiej stoi w jawnej sprzeczności z własnymi ustalaniem organu oraz Sądu. Jak też stanem faktycznym;

3. art. 16 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez jego nie zastosowanie i nie wydanie rozstrzygnięcia o podleganiu skarżącego ustawodawstwu litewskiemu, z tytułu zabezpieczenia społecznego, przez skarżącego w okresach objętych jego odwołaniem okresach, w oparciu o własne ustalenia organu, po poinformowaniu o tym fakcie wnioskiem właściwej instytucji miejsca wykonywania pracy, tj. w trybie wynikającym z regulacji rozporządzenia Parlamentu Europejskiego;

oraz

art. 5 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia

(WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w związku z art 6 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez nie poddaniu sprawy rozstrzygnięciu Komisji Administracyjnej, w sytuacji gdy pojawiają się obiektywne wątpliwości, co do informacji i stanowisk przemontowanych przez instytucje ubezpieczeniowe zainteresowanych Państw Członkowskich, co do faktu i zakresu wykonywania pracy przez skarżącego na terenie Litwy i w związku z powyższym, nie możliwym było dojście między tymi instytucjami do stosownego porozumienia;

4. art. 14 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w zw. z art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) numer 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez przyjęcie, że prawidłowym było zostawanie w stosunku do skarżącego ustawodawstwa polskiego, z tytułu zabezpieczenia społecznego, z uwagi na fakt, iż jego praca świadczona na Litwie została uznana za pracę marginalną, gdy, co do zasady instytucja tzw. „pracy marginalnej” nie znajduje zastosowania do przedsiębiorców świadczących pracę najemna na terenie innego Państwa Członkowskiego;

5. art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) numer 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, poprzez jego niezastosowanie i ustalenie wbrew treści normy wynikającej z tego przepisu polskiego, a nie litewskiego ustawodawstwa z zakresu zabezpieczenia społecznego za okres objętym zaskarżaną decyzją;

6. art. 19 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, poprzez przyjęcie że możliwym jest przedłożenie przez skarżącego zaświadczenia

na druku E 101/A1, potwierdzającego podleganie przez skarżącego ubezpieczeniom społecznym na terenie Litwy, w spornym okresie, gdy, co do faktu organ litewski nie jest w stanie wydać skarżącemu poświadczenia, że ustawodawstwo litewskie ma w stosunku do niego zastosowanie, a taka jest treść zaświadczenia na druku A1, do czasu ostatecznego ustalenia tego ustawodawstwa w toczącym się postępowaniu;

7. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 235² § 1 ust. 2 i ust. 5 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c., poprzez pominięcie wniosków dowodowych o przeprowadzenie dowodów z informacji z Państwowej Inspekcji Pracy w Wilnie oraz do Okręgowej Inspekcji Podatkowej w Wilnie, czy a jeśli tak, to kiedy i w jakim zakresie prowadziły kontrole w spółce U. oraz wskazanie ewentualnie wyników przeprowadzanych kontroli, w celu wykazania faktu świadczenie pracy przez skarżącego na terenie Litwy, co skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżanego wyroku w całości.

W związku ze stawianymi zarzutami, skarżąca wniosła o uwzględnienie przez Sąd Najwyższy niniejszej skargi kasacyjnej i uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie i przekazuje spraw do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie oraz zasądzenie od drugiej strony zwrotu kosztów procesu, według norm odnośnych.

Skarżąca wniosła także o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania, podnosząc, że jest ona w sposób oczywisty uzasadniona, a nadto koniecznym jest ustalenie, iż:

1. wykładnia art. 5 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w zw. z art. 6 k.p.a. oraz art. 7 k.p.a. w związku z art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, polegająca na przyjęciu, że instytucja państwa członkowskiego, która otrzymuje dokument, nie ma obowiązku zwracania się do instytucji, która ten dokument wydała, o niezbędne wyjaśnienia oraz w stosownych przypadkach, o wycofanie tego dokumentu, o ile treść tego dokumentu niezgodna jest z ustaleniami, co do stanu faktycznego w sprawie, poczynionymi przez organ, w ramach własnego postępowania administracyjnego jest nieprawidłowa. A mówiąc inaczej, czy

porozumienie organów właściwych nie może prowadzić do przyjęcia za wiążące obie strony stanowisko niezgodne ze stanem faktyczny, jedynie z uwagi na sprzeciw organu dla ustaleń zgodny ze stanem faktycznym;

2. wykładnia art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) numer 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w związku art. 16 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w związku z art. 6 k.p.a. oraz art. 7 k.p.a. w związku z art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, polegająca na przyjęciu, że organ ubezpieczeniowy może odstąpić od ustalenia stanu taktycznego w sprawie, z uwagi na rzekomą niemożność stosunku prawnego, stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w państwie wykonywania pracy jest nieprawidłowa.

W odpowiedzi na wywiedzioną przez odwołującą skargę kasacyjną, organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, oddalenie jej - w przypadku przyjęcia oraz w każdym przypadku zasądzenie od skarżącej na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszym postępowaniu nie kwalifikuje się do jej przyjęcia celem rozpoznania merytorycznego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie: (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie,

a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Podkreślenia wymaga, że skarga kasacyjna nie jest (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zatem zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c., postanowienia Sądu Najwyższego z: 6 marca 2018 r., II UK 194/17, LEX nr 2488675; 27 kwietnia 2022 r., I USK 413/21, LEX nr 3431707; J. Paszkowski (w:) T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Warszawa 2023, komentarz do art. 398¹³).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik skarżącego wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona - nie uzasadnił jednak swojego stanowiska w tym zakresie w sposób wymagany. Należy więc przypomnieć, że w art. 398⁴ § 2 k.p.c., wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej, ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Ustawodawca nieprzypadkowo bowiem, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c., obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie

przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Przypomnieć także należy, że skarga kasacyjna nie jest (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zatem zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c., postanowienia Sądu Najwyższego z: 6 marca 2018 r., II UK 194/17, LEX nr 2488675; 27 kwietnia 2022 r., I USK 413/21, LEX nr 3431707; J. Paszkowski (w:) T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Warszawa 2023, komentarz do art. 398¹³).

Wywiedziona w niniejszej sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że zdaniem strony skarżącej jest ona oczywiście uzasadniona. Wskazać w tym miejscu należy na

ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego wynika, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wskazać, w czym (w jej ocenie) wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126 i z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto, przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Takiej okoliczności strona skarżąca jednak nie wykazała. Zwrócić także trzeba uwagę, że z uwagi na ograniczenia wynikające z art. 398³ § 3 k.p.c., oczywista zasadność skargi kasacyjnej nie może być oparta na kwestionowaniu ustaleń faktycznych i oceny dowodów, dokonanych przez sądy powszechne.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.).

[a.ł]

